

РЕШЕНИЕ

№ 15549

гр. София, 08.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 07.02.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев

Пенка Велинова

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **6986** по описа за **2024** година докладвано от съдия Пенка Велинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/. Образувано е по касационна жалба на Директор на Националното ТОЛ управление към Агенция “Пътна инфраструктура”, чрез процесуалния си представител юрк. Д. Д. Д., срещу Решение №2439 от 22.05.2024 по АНД № 427/2024г. на 17-ти състав на Софийски районен съд, с което е отменено наказателно постановление (НП) № BG01062023/4000/P8-503/08.11.2023, издадено от Директор на Национално ТОЛ управление към Агенция “Пътна инфраструктура”, [населено място], с което за нарушение и на основания чл. 179, ал. За от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) на М. В. Ф. е наложено административно наказание - глоба в размер на 1800 лева.

В жалбата се развиват съображения, че решението на СРС е неправилно и незаконосъобразно поради, което се моли да бъде отменено и да бъде постановено ново по същество с което да се потвърди процесното НП.

Редовно призован за съдебното заседание, касаторът - директор НТУ към Агенция “Пътна инфраструктура “ се представлява от юрк. Г.. Поддържа жалбата и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът М. В. Ф., редовно призован, в съдебното заседание се представлява от пълномощника си адв. Д., която оспорва касационната жалба. Позовава се на Решение на СЕС по дело С-61/2023г. Претендира разnosки.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение, че решението на СРС е правилно

и законосъобразно и моли същото да бъде оставено в сила.

Административният съд – С.-град, VII касационен състав, като взе предвид наведените в касационната жалба доводи и като съобрази разпоредбата на чл. 218 АПК, приема следното: Касационната жалба е подадена в установения с чл. 211, ал. 1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт, при което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С обжалвания съдебен акт съдът е отменил Наказателно постановление № BG01062023/4000/P8-503/08.11.2023 г., издадено от Директор на Националното ТОЛ управление към Агенция “Пътна инфраструктура” – С., с което за нарушение и на основание чл. 179, ал. 3а от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) на М. В. Ф. е наложено административно наказание глоба в размер на 1800 лева.

За да постави своето решение, съставът на районният съд е установил следната фактическа обстановка: На 01.06.2023 г. в 22:34ч. в направление - излизане от територията на Република България, на граничен контролно-пропускателен пункт О. – ферибот, пристигнало пътно превозно средство с ДК [рег.номер на МПС] , вид: специален, автомобил, марка и модел “ВОЛВО ФМ”, с обща техническа допустима максимална маса – над 3,5 тона/ над 12 тона/, управлявано от Ф., който бил в трудовоправно отношение с “Кар Транспортър” ЕООД, [населено място], по силата на сключен трудов договор от 2016г. като бил назначен на длъжност “шофьор на товарен автомобил/международни превози”. След извършена от контролните органи проверка било установено, че на 09.05.2023г. в 15:36ч. посоченото пътно превозно средство с ДК [рег.номер на МПС] било засечено с контролно устройство с идентификатор на път А-6, км. 60+705, включен в обхвата на платена пътна мрежа, като не била заплатена дължимата за него пътна такса, съгласно чл. 10, ал. 1, т. 2 ЗП. За съответното обстоятелство бил генериран запис по чл. 167а, ал. 1-3 ЗП.

Предвид съответната констатация старши инспектор в „Агенция Митници“, в присъствието на един свидетел, съставила срещу жалбоподателя АУАН № BG01062023/4000/P8-503/01.06.2023г. АУАН бил подписан от актосъставителя и свидетеля и бил предявен на жалбоподателя за връчване и подпис. Последният го подписал, което било надлежно удостоверено, както и вписал като възражение в АУАН-а, че възражава за наложената глоба и ще обжалва. Срещу АУАН впоследствие не е постъпвало писмено възражение.

Въз основа съставения АУАН и материалите по преписката, Директор на Национално ТОЛ управление /НТУ/ към Агенция „Пътна инфраструктура“ [населено място] издал срещу жалбоподателя атакуваното наказателно постановление за нарушение по чл. 179, ал. 3а ЗДвП, за което му наложил глоба в размер на 1 800 /хиляда и осемстотин/ лв.

Изложената фактическа обстановка правилно е приета за безспорно установена от СРС въз основа събраните по делото гласни, писмени и веществени доказателства и доказателствени средства, както следва: показанията на свидетелката Ц. Б.; създаден доклад от Електронната система за събиране на пътни такси по чл. 167а, ал. 3 ЗДвП за установени нарушения по чл. 179, ал. 3-3в ЗДвП; заповед № ЧР-СП-НТУ-149/25.05.2023г.; заповед № ЗАМ-1434/32-263874/08.08.2022г.; заповед № РД-11-749/07.06.2023; извлечение от Електронната система за събиране на пътни такси по чл. 167а, ал. 4 ЗДвП за местоположение на стационарната контролна точка; договор за ползване на услуга euroShell Card от дата 23.10.2014г.; справка за сервизните такси по договора за ползване на услугата euroShell Card между “Шел България” ЕАД и “Кар Транспортър” ЕООД; квитанция за платени пътни такси в Република България и генерирания снимков материал, какво и всички останали писмени документи, приобщени по редна на чл. 283

НПК.

Правилно са кредитирани цитираните източници на доказателствена информация, които безспорно установяват, че на посоченото АУАН и НП време и място процесното ППС се е движило по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, като дължимата пътна такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 ЗП не е била заплатена. Съгласно разпоредбата на чл. 167а, ал. 3 ЗДвП, електронната система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата създава доклади за всяко установено нарушение по чл. 179, ал. 3-3в ЗДвП, към които автоматично се прилагат статични изображения във вид на снимков материал и/или динамични изображения – видеозаписи. Докладите, заедно с приложените към тях статични изображения във вид на снимков материал и/или динамични изображения-видеозаписи, представляват доказателства за отразените в тях обстоятелства относно пътното превозно средство, неговата табела с регистрационен номер, датата, часа и мястото на движение по участък от път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, и местонахождението на техническото средство – част от системата. В случая са съставени и приложени доклад и снимков материал, снет от електронната система, с което се доказва извършването на нарушението, които правилно са оценени от проверявания състав за годно доказателства. Споделят се и изводите на СРС, че собствеността върху процесното ППС и наличието на трудово правоотношение между Ф. и дружеството-собственик, се изясняват от ангажираните в тази връзка доказателства – СРМПС и справка за трудов договор. Събрани са и необходимите писмени доказателства, които установяват материалната и териториалната компетентност на актосъставителя и наказващия орган – заповед № ЗАМ-1434/32-263874/08.08.2022г. и заповед № РД-11-749/07.06.2023г.

Не се споделят от настоящата инстанция изводите на състава на СРС, че въз основа цялата доказателствена съвкупност не се установява, кое е лицето, управлявало пътното превозно средство с ДК [рег.номер на МПС], вид: специален, автомобил, марка и модел “ВОЛВО ФМ” на посочените АУАН и НП време и място. Действително, от показанията на свид. Б. се изяснява, че не е свидетел на самото нарушение, а го е установила въз основа на данните, обективирани в електронната система за събиране на пътни такси, но в административното производство е изискан и приложен пътен лист за превозното средство от фирмата-собственик – „КАР Транспортър“ ЕООД. Видно от него на 09.05.2023г. ППС-то е било управлявано от Ф.. Ето защо касационната инстанция приема, че в оспореното решение неправилно СРС е приел, че липсват каквито и да е доказателства, които да установяват, че жалбоподателят е управлявал ППС към датата на нарушението. В НП за това обстоятелство наказващият орган се позовава на писмо вх. № 94-00-21104/08.09.2023г. на собственика на ППС – „КАР Транспортър“ ЕАД и представения с него пътен лист, който установява, че Ф. е управлявал ППС-то на процесната дата.

Независимо от това, касационната инстанция приема, че решението като краен резултат е правилно и следва да се остави в сила, доколкото в обжалваното наказателно постановление не са събрани доказателства за тежестта на нарушението и не са обсъдени мотиви във връзка с пропорционалността на наложеното наказание с тежестта на нарушението и конкретните обстоятелства на извършването му.

Съгласно разпоредбата на чл. 179, ал. 3а от ЗДвП в приложимата и редакция към датата на деянието, водач, който управлява пътно превозно средство от категорията на чл.10б, ал.3 от Закона за пътищата по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, за което не са изпълнени съответните задължения за установяване на изминатото разстояние, съгласно изискванията на Закона за пътищата, за участъка от път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, който е започнал да ползва, или няма закупена маршрутна карта за същата, съобразно категорията на пътното превозно средство, се наказва с глоба в размер 1800 лева. В случая, Ф. е

санкциониран в качеството си на водач на тежкотоварния автомобил с предвиденото в закона наказание във фиксиран размер. Не са изложени мотиви за обстоятелството на конкретното нарушение и неговата тежест, нито за съразмерността на предвидената санкция. Изрично в НП се сочи, че такива не се излагат поради фиксирания размер на санкцията.

Съдът намира, че съгласно поставеното решение на СЕС (шести състав) от 21.11.2024 г. по дело C-61/23, чл. 9а от Директивата 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17.06.1999г. относно заплащане на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури, изменена с Директива 2011/76/ ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 27.09.2011 г., трябва да се тълкува в смисъл, че посоченото в него изискване за съразмерност не допуска система от наказания, която предвижда налагане на глоба или имуществена санкция с фиксиран размер за всички нарушения на правилата относно задължението на предварително заплащане на таксата на ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им, включително когато тази система предвижда възможността за освобождаване от административнонаказателна отговорност чрез заплащане на “компенсаторна такса” с фиксиран размер. В мотивите на решението, изрично се сочи, е принципът на пропорционалност е задължителен за държавите членки, що се отнася не само до определянето на състава на нарушението и до определянето на правилата относно тежестта на глобите, но и до преценката на елементите, които могат да бъдат отчитани при определянето на размера на глобата (решение от 22 март 2017 г., Euro-Team и Spirál-Gép, C-497/15 и C-498/15, EU:C:2017:229, т. 43 и цитираната съдебна практика).

В конкретния случай санкционната норма по която е наложено наказанието – чл. 179, ал. 3А от ЗДвП е именно такава норма – предвижда фиксирана санкция, независимо от конкретните обстоятелства на нарушението. Отделно от това, нормата на чл. 189з от ЗДвП, изключва и възможността за прилагане на нормите за маловажен случай, които са предвидени в ЗАНН. Обстоятелството, че в случая е налице възможността за освобождаване от административнонаказателна отговорност, като се заплати „компенсаторна такса“, според решението на СЕС, не може да промени извода, че такава национална правна уредба е в противоречие с правото на Съюза. В решението изрично е отбелязано, че посочената „компенсаторна такса“ също е с фиксиран размер и не може да се адаптира в зависимост от тежестта на нарушението и зависи само от вида на превозното средство, което също потвърждава непропорционалния характер на предвидената система от санкции.

От това решение следва, че системата от наказания в ЗДвП противоречи на чл. 9А от Директивата 1999/62/ЕО, съответно, че практиката да се прилагат тези санкции във фиксирания им размер, при всички случаи на установени нарушения, без да се събират доказателства за конкретните обстоятелства на нарушението и неговата обществена опасност противоречи на принципа на пропорционалност на санкцията и на правото на ЕС. Следователно, във всеки случай на подобно нарушение административните органи следва да събират доказателства и да излагат мотиви за съразмерността на санкцията с извършеното нарушение. Нарушителите следва да се наказват с фиксираните санкции, предвидени в закона, само когато преценката на конкретните обстоятелства на извършване на нарушението водят до извод, че тежестта на предвиденото в закона наказание им съответства. Тази преценка от друга страна подлежи на съдебен контрол. Това важи, както за глобите и санкциите, налагани на превозвачите, така и на водачите на МПС, тъй като видно от мотивите на решението на СЕС, принципът на пропорционалност е задължителен за държавите членки, що се отнася не само до определянето на състава на нарушението и до определянето на правилата относно тежестта на глобите, но и до преценката на елементите, които могат да бъдат отчитани при определянето на размера на глобата. В случая

такава преценка не е направена и не са събирани доказателства в тази връзка, от което следва, че в административното производство е допуснато съществено процесуално нарушение, довело до нарушаване правото на защита на санкционираното лице и до неяснота на волята на органа относно основанията за санкциониране на лицето.

Издаденото наказателно постановление е незаконосъобразно и правилно е отменено от СРС.

В допълнение, правилни са изводите на СРС, че от съдържанието на АУАН и НП не става ясно каква е формулата по която е изчислена дължимата такса и какво е било взето предвид при определянето ѝ – товароносимост, брой оси, екологични характеристики на превозното средство, какви са били техническите характеристики на пътя или пътния участък и т.н, за което следва да се направи преценка, дали е определена правилно, респективно какъв е бил размерът ѝ. Това действително нарушава правото на защита на санкционираното лице и възможността му да разбере какъв размер на таксата се твърди, че не е заплатило, съответно как последният е бил определен, както правилно е посочено в решението на СРС.

По изложените мотиви, съдът прие, че обжалваното решение като краен резултат е законосъобразно, не са налице касационни основания за негова отмяна и същото следва да бъде оставено в сила.

Предвид изхода на спора и представеното пълномощно, видно от което адв. Д. е упълномощена да представлява жалбоподателя по реда на чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗА – оказана безплатна правна помощ на близък, основателно е искането ѝ, да ѝ бъде присъдено адвокатско възнаграждение. То и се дължи в размер на 580 лв. за настоящата инстанция, съгласно чл. 8, ал. 1, вр. чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2439 от 22.05.2024 г., поставено по АНД №427/2024г. на 17-ти състав на СРС.

ОСЪЖДА АПИ да заплати на адвокат М. Ц. Д., ЛН [ЕГН], вписана в АК-Я., адрес: [населено място], ул „Т.“ 23, [жилищен адрес] сумата 580лв.- адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател:

Членове: